

Menighetene vil ikke møte fremtidens barn gjennom foreninger, men i barnehagene

Av Kari Jordheim

«Jeg opplever at min oppgave i barnehagen er å møte barnas behov – å være kirkens forlengede arm overfor barn og barnefamilier. På en måte skulle jeg ønske jeg var vigslet diakon, for jeg bærer denne identiteten i meg.

Diakonien omfatter mennesker i alle aldre. Jesus selv snakket mye om «mine minste». Hvem er de? Jeg tror at barna, som er de minste rent fysisk, også er de svakeste som gruppe i samfunnet. Jesus ønsker at vi skal ta oss av dem. Jeg synes jeg hørte Jesus si til de voksne en gang: Flytt dere for dere står i veien for barna!

Å drive menighetsbarnehage er ikke en del av menighetens katekumenat. Barnehagen skal ikke være en dåpsopplæringsanstalt, selv om den naturligvis har elementer av dette i seg. Jeg mener dette er diakoni fordi hovedpoenget er å møte barn og foreldre i den tøffe hverdagen de lever i».

INGER LIV THAULE er styrer for en av barnehagene til Veitvet menighet i Oslo. Menigheten har to barnehager hvorav den ene har lokaliteter i kirka, og den andre noen kilometer unna, og det er her Inger Liv

jobber. Hun er førskolelærer i grunnutdanningen. Etter denne utdannelsen jobbet hun i 3 år med psykisk utviklingshemmede på Trastad gård utenfor Harstad. De neste 4 årene arbeidet hun i en stilling som var delt mellom institusjonen og menigheten. «Jeg tror jeg jobbet både som diakon og kateket i den perioden. Jeg drev med lederopplæring, besøkstjeneste, sjelesorg og spesielt var jeg opptatt av konfirmantene i institusjonen».

Etter 7 år i Nord-Norge gikk hun et år på Norsk Diakonihøyskole, før hun begynte i menighetsbarnehagen ut ifra et bevisst ønske om å jobbe i en menighet.

Å møte barna med et kristen menneskesyn

Det er krevende å jobbe med barn og det nytter ikke å la følelsene styre seg. Arbeidet krever bevissthet, vilje og kunnskap. Vi kan ikke bare være snille og medgjørelige. Det er en tøff virkelighet som krever beinhard jobbing.

Men det viktigste for meg, er å møte barna med et kristent menneskesyn i praksis. Ungene lærer mer av det du gjør enn det du sier. Det er ikke nok å si at Jesus er glad i alle hvis du ikke kan underbygge det i praksis. Det er en kjempeutfordring til

oss som personale å være bevisst på hva vi formidler.

Målet er å gi barna en erfaringsramme som forteller dem at Gud og Jesus er noe trygt.

Barna møter ofte med stor åpenhet. De opplever intuitivt om den voksne er troverdig. Når jeg forteller om Sakkeus f.eks., prøver jeg å få fram at det var kjærligheten som forvandlet ham. Forteller jeg dette samtidig som jeg viser det ved å gi barnet en ny sjanse når det har gjort noe galt, da kan det kanskje bli noe som for betydning.

Formidling av budskapet må ikke bli et særphenomen, men en del av helheten. Vi viser at dette hører med til livet vårt som noe naturlig, og på den måten kan det kanskje bli en erfaringsramme som barna kan bygge videre på senere.

Det er også viktig å kunne møte det barnet som kommer og sier: «Pappa'n min tror ikke på dette, han». Slik er det. Vi må velge selv. Noen tror det, noen ikke. Noen er glad i å gå i kirken, noen ikke....

Mange anklager barnehagen for å bli en «konkurrent» til hjemmet

Barnehagen skal være et supplement, ikke en konkurrent. Den skal være med å gi barna del av den ballasten de trenger i ver-

INSTITUSJONSDIAKONI

den. Jeg tror dette gjelder på mange plan. Barna lærer å fungere sosialt sammen med andre barn, og det er viktig når så mange er enebarn i dag. De får styrket selvtillit og egenidentitet i spillet med andre, og dessuten lærer de omsorg for hverandre – ikke bare den sterkeste rett.

Vi skal hjelpe barna til å få et helt bilde av virkeligheten og hjelp til å bearbeide alle innrykkene de får. Det er mye farligere for barn i samfunnet nå enn før – få trygge lekeplasser, behovet for tilsyn er større, behov for å gjøre erfaringer i et trygt miljø er

større. Dessuten er barna blitt adskilt fra så mange av livets naturlige sider, som død, begravelse, gråt og smerte. Vi må hjelpe barna til å se sammenhenger og forstå, hjelpe dem til å avdramatisere det som synes skremmende, og samtidig hjelp til å forholde seg til det som er reelle farer.

Jeg opplever at jeg bruker svært mye av sjelesorgkunnskapene mine i forhold til barna. Ofte må vi bruke lang tid på å lokke fram de vanskelige følelsene fordi barna benekter det som blir for skremmende eller for vanskelig.

Det er viktig også å nevne at selv i en menighetsbarnehage er ikke hovedvekten lagt på antall kristne samlingsstunder eller bibelfortellinger. Styrken er at den kristne holdningen er naturlig med uten at den blir overfokusert. Menighetsbarnehagen skal som alle andre barnehager, gi næring til fantasi og skapende samspill med masse lek. Medmenneskelig samspill er viktig, for da vil barna senere klare seg bra på skolen også.

Menighetene må være klar over at man ikke vil møte fremtidens barn gjennom barneforeningene, men i barnehagene. Derfor vil menighetsbarnehagene få enda større betydning som del av kirkeens diakonale arbeid i tida framover.

Utviklingen går i retning av at stadig flere barn under skolealder skal tilbringe lenger tid av dagen i barnehager. Når barna så kommer hjem ved 1700 tiden, er de slitne og de får et par timer sammen med foreldrene før leggetid. Foreldrene er også slitne, og orker ikke å følge barna ut igjen. Dessuten ønsker de å være sammen med barna selv. Fritid og overskudd til å delta i menighetens ettermiddagsaktiviteter reduseres.

Hva gjør menighetene med dette? Det er nødvendig at menighetene tenker igjennom sitt forhold til egen barnehagebedrift (om slik finnes) og eventuelle andre barnehager innenfor menighetens grenser. Kanskje bør en del av de diakonale midlene investeres i barna gjennom barnehagen?

Vi lar utfordringen fra Inger Liv henge i luften, men med et sterkt ønske om at menigheten rundt i landet griper tak i og tenker igjennom sitt ansvar og sine muligheter overfor barna.